

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/25/2012
Identifikačné číslo spisu:	6010200729
Dátum vydania rozhodnutia:	20.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6010200729.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a zo sudcov JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: TANOARCH, s.r.o., so sídlom Podháj 57, Banská Bystrica, zastúpeného JUDr. Eugenom Kostovčíkom., advokátom, so sídlom Gelnická 33, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/221/5376-64347/2010/991909-r zo dňa 20. mája 2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/84/2010-70 zo dňa 15. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/84/2010-70 zo dňa 15. februára 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/221/5376-64347/2010/991909-r zo dňa 20. mája 2010, potvrdzujúceho prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica II, dodatočný platobný výmer č. 851/230/70886/09/Šim zo dňa 12. novembra 2009, ktorým bola žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) vyrubená DPH za zdaňovacie obdobie august 2007 v sume 1,56 €. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval, že žalobca si uplatnil za zdaňovacie obdobie august 2007 odpočet DPH z faktúry č. 300807/TA zo dňa 30. augusta 2007, vyhotovenej dodávateľom VARS SLOVAKIA s.r.o. za prevod spolumajiteľského podielu č. 300807/TA zo dňa 30. augusta 2007, základ dane 774 000 Sk, 19 % daň z pridanej hodnoty 147 060 Sk, spolu 921 060 Sk; Daňový úrad v Banskej

Bystrici II. rozhodnutím zo dňa 12.11.2009 vyrubil žalobcovi daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2007 v sume 1,56 €; žalovaný na základe odvolania žalobcu proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu toto potvrdil s odôvodnením, že žalobca podľa výpisu z registra prihlášok Úradu priemyselného vlastníctva SR ako jeden zo spolu prihlasovateľov prihlášky k vynálezu č. 5017-2007 zo dňa 26. februára 2007 deklaroval vlastníctvo podielu práva na riešenie, ktoré by ho oprávňovalo využívať vynález ako celok, preto fakturované plnenie - prevod práva na to isté riešenie vo výške 0,01 % z prevodcu VARS SLOVAKIA s.r.o. nepoužije na účely svojho podnikania, čím neboli splnené podmienky na odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, na základe čoho nebolo daňovou kontrolou uznané odpočítanie dane v sume 147 060 Sk z faktúry č. 300807/TA zo dňa 30. augusta 2007 od dodávateľa VARS SLOVAKIA, s.r.o.

Krajský súd bol toho názoru, že pokiaľ ide o plnenia v súvislosti s prevodom na riešenie (v danom prípade v rozsahu 0,01 %), tento prevod sledoval získanie daňovej výhody, čo predstavuje zneužitie práva, čomu nasvedčuje aj konanie na Úrade priemyselného vlastníctva SR o patentovej prihláške sp. zn. PP 5017-2007 s názvom „Spôsob prípravy mastencového produktu s vysokým stupňom čistoty“ podanej dňa 26. februára 2007. Uviedol, že z ďalších súdnych spisov zistil, že aj žaloby ďalších spoluprihlasovateľov (uplatňujúcich si odpočet DPH za prevod práva na riešenie k predmetnému patentu) boli rozsudkami zamietnuté, a tiež je mu známe, že voči konateľovi jedného zo spoluprihlasovateľov, TANO CONTO, s.r.o., je vedené trestné konanie pre trestný čin neodvedenia dane a poistného. Konštatoval, že pokiaľ išlo o udelený patent ako aj prihlášku na udelenie patentu, nedošlo k ich priemyselnému využitiu a boli vypracované len vzorky. Podľa názoru krajského súdu zneužitie práva predstavuje v danom prípade vytváranie umelých konštrukcií zbavených hospodárskej reality, vytvorených s cieľom dosiahnuť daňovú výhodu, keď sa formálne dodržia podmienky pre odpočet dane, úkonmi žalobcu sa však sleduje hlavný cieľ, a to získanie daňovej výhody. Poukázal na to, že predmetný vynález nebol zapísaný ako patent, právo spojené s uvedeným vynálezom má viacero prihlasovateľov (12) personálne prepojených cez tú istú osobu, ktorá často vystupuje ako štatutárny orgán, väčšina má sídlo na tej istej adrese, a zmluvy o prevode uzatvorené v rámci prihlasovateľov vynálezu nemajú hospodársku realitu, sú uzatvárané účelovo pre získanie daňovej výhody, sú postihnuté absolútnou neplatnosťou, na ktorú musí súd prihliadať z úradnej povinnosti bez ohľadu na to, či bola namietaná v žalobe. Krajský súd uzavrel, že dôsledne sa zaoberajúc otázkou zneužitia práva dospel k záveru, že nadobudnutie spolumajiteľského podielu, týkajúce sa práva na riešenie, nesleduje hospodársku činnosť, hlavným cieľom je získanie daňovej výhody, ide o zneužitie práva, a preto nemôže byť pre takúto činnosť zabezpečená ochrana, pokiaľ ide o vnútroštátnu ochranu aj pokiaľ ide o Smernicu rady 2006/112/ES. Výrok o trovách konania odôvodnil poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. vychádzajúc z neúspechu žalobcu v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/84/2010-70 zo dňa 15. februára 2012 zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného č. I/221/5376-64347/2010/991909-r zo dňa 20. mája 2010 a vec mu vráti na ďalšie konanie. Namietal, že prvostupňový súd sa konkrétnymi dôvodmi žaloby vôbec nezaoberal, rozsudok odôvodnil len absolútnou neplatnosťou zmlúv o prevode a zneužitím práva, teda na argumentoch, ktoré daňové orgány nezistili, neboli podkladom rozhodnutia, neboli dôvodom nepriznania nároku na odpočítanie DPH správnymi orgánmi a z uvedeného dôvodu nemohli byť ani predmetom žaloby. Z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-504/10 Tanoarch vyplýva, že prevod práva spolumajiteľského podielu na vynáleze v zásade môže predstavovať hospodársku činnosť podliehajúcu DPH napriek tomu, že tento vynález nebol zapísaný ako patent, z čoho je zrejmé, že pri takejto transakcii môže vzniknúť právo na odpočítanie DPH zaplatenej alebo splatnej na vstupe. Poukázal na to, že vychádzajúc z predmetného rozsudku aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5SŽf/88/2009 uviedol, že právny názor o právnej konzumpcii nadobudnutej služby už existujúcim zákonným právom platiteľa na autonómne využívanie patentu, čo spôsobuje právnu nemožnosť použiť službu na dodávky tovarov a služieb ako platiteľa, a to ani napriek uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 255/2010 z 29. júna 2010 neobstojí, nakoľko zdaniteľná osoba sa v zásade môže domáhať práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty zaplatenej alebo splatnej na vstupe za poskytnutie služby za protihodnotu, ak uplatniteľné vnútroštátne právo umožňuje prevod spolumajiteľského podielu na právach k vynálezu. Čo

sa týka záveru súdu, že zmluvy o prevode sú postihnuté absolútnou neplatnosťou, teda vadou, na ktorú musí súd prihliadať z úradnej povinnosti žalobca uviedol, že súd v odôvodnení rozhodnutia len slovami popísal prijatý záver avšak bez toho, aby konkrétne uviedol, na základe ktorých ustanovení O.s.p. k tomuto záveru došiel. Úlohou správneho súdu nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy, rozhodnutia a postupy. Namietal, že prvostupňový súd zmenil právny rámec predmetu sporu a potvrdením zákonnosti rozhodnutia žalovaného z dôvodov, ktoré vôbec neboli predmetom sporu, odoprel žalobcovi uplatniť svoje práva, ktoré mu vyplývajú z právnych predpisov a prislúchajú mu z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) sp. zn. 5Sžf/49/2010 z 30. júna 2011, z ktorého okrem iného vyplýva, že je na správcovi dane, resp. orgánoch činných v trestnom konaní, aby zisťovali, či k podvodnému konaniu došlo alebo nie a až po doplnení dokazovania bude možné znovu rozhodnúť. To v danom kontexte znamená, že ak súd pri ustálení skutkového stavu zistil nesprávne právne posúdenie veci správnymi orgánmi, mal postupovať podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. Mal za to, že pokiaľ krajský súd v rozsudku uviedol, že sa dôsledne zaoberal otázkou zneužitia práva a došiel k záveru, že nadobudnutie spolumajiteľského podielu, týkajúce sa práva na riešenie nesleduje hospodársku činnosť, hlavným cieľom je získanie daňovej výhody, ide o zneužitie práva, potom mal povinnosť predovšetkým uviesť, akú daňovú výhodu mal získať, resp. akú výhodu získal; samé o sebe dôkazom, že došlo k zneužitiu práva nie je skutočnosť, že predmetný vynález ešte nebol zapísaný ako patent, že právo spojené s uvedeným vynálezom má viacero osôb, z ktorých väčšina má sídlo na tej istej adrese a sú zastúpené tou istou fyzickou osobou, že DPH splatná na vstupe nebola zaplatená a že spoločnosť, ktorá previedla spolumajiteľský podiel bola zrušená bez likvidácie. Poukázal ďalej na to, že Súdny dvor Európskej únie v rozsudku vo veci C-255/02 Halifax stanovil test skladajúci sa z dvoch častí, ktorého splnenie je podmienkou preukázania zneužívajúceho konania. Po prvé, v oblasti DPH si preukázanie zneužívania na jednej strane vyžaduje, aby plnenia napriek formálnemu dodržaniu podmienok stanovených v príslušných ustanoveniach šiestej smernice a vo vnútroštátnej právnej úprave preberajúcej túto smernicu, viedli k získaniu daňovej výhody, ktorej poskytnutie by bolo v rozpore s cieľom sledovaným týmito ustanoveniami (bod 74). Po druhé, z celku objektívnych prvkov musí takisto vyplývať, že hlavný cieľ plnení je získať daňovú výhodu. V skutočnosti, tak ako uviedol generálny advokát v bode 89 svojich návrhov, zákaz zneužitia už nie je viac relevantný, keď môžu mať predmetné plnenia nejaké iné vysvetlenie ako číre dosiahnutie daňových výhod (bod 75). Súdny dvor Európskej únie na uvedené zásadné komponenty poukazuje aj v rozsudku vo veci C-504/10 Tanoarch (bod 52), avšak v rozsudku vo veci C-255/02 Halifax uvádza, že plnenia, ktoré zakladajú zneužívanie, musia byť znovu definované tak, aby bola nastolená situácia, ktorá by existovala v prípade, keby neexistovali plnenia predstavujúce zneužívanie (bod 94). Na túto skutočnosť poukazuje aj najvyšší súd na str. 11 uznesenia sp. zn. 5Sžf/88/2009. V prípade Halifax, ako aj v iných prípadoch, kedy Súdny dvor Európskej únie rozhodoval o prejudiciálnej otázke zneužitia práva, správca dane spochybnil umelý prostredný článok v reťazci, ktorý nemal žiadne ekonomické, ale len daňové opodstatnenie, ktoré bolo prostriedkom pre získanie daňovej výhody. Podľa tohto rozsudku je pre daňové účely správca dane oprávnený takúto transakciu posudzovať bez prostredného článku v reťazci. Keďže v danom prípade neexistoval žiadny medzičlánok, mal súd uviesť, ako mohol žalobca získať daňovú výhodu. Pre zneužitie práva je potrebné, aby získanie daňovej výhody bolo hlavným cieľom plnení, resp. že nárokované právo sa odvodzuje od činností, pre ktoré neexistuje žiadne iné vysvetlenie, ako vytvorenie nárokovanej práva (z návrhu generálneho advokáta). Zákaz zneužitia už nie je viac relevantný, keď môžu mať plnenia nejaké iné vysvetlenie ako číre dosiahnutie daňových výhod. Ku skutočnosti, že predmetný vynález nebol zapísaný ako patent uvádza, že neudelenie patentu neznamena nemožnosť využívať vynález, a za stavu, kým nie je udelený patent, je oslabená len jeho patentová ochrana. Zastavenie konania na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky neznamena, že nedošlo k poskytnutiu služby do udelenia patentu, t.j. že by nedošlo k poskytnutiu práva na využívanie vynálezu (a to, či už vo forme práva na riešenie, resp. vo forme know-how). K poskytnutiu služby došlo aj v prípade, že by patent udelený vôbec nebol. Konanie na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky nie je smerodajné, pretože prihlasovatelia požiadali formou systému „PCT“ aj o udelenie európskeho patentu, ktoré je zatiaľ v konaní na Európskom patentovom úrade v Holandsku (Rijswijk). Udelenie európskeho patentu by malo

za následok, že po vykonaní určitých administratívnych úkonov (preklad do slovenského jazyka, zaplatenie správneho poplatku, atď.) by tento vynález (aj keď by pôvodné konanie bolo zastavené) bol chránený aj na území Slovenskej republiky. V roku 2008 boli podané prihlášky aj na Švajčiarskom patentovom úrade a na Patentovom úrade v USA. Švajčiarsky patentový úrad udelil na patentovú prihlášku reg. v SR, z ktorej vyplynulo právo priority, patent č. 698774 dňa 14. januára 2011, ktorý platí pre Švajčiarsko a Lichtenštajnsko (nie sú v Európskej únii). Patentová ochrana na Európskom patentovom úrade a Patentovom úrade v USA je ešte v konaní. Z písomných pripomienok Európskej komisie jednoznačne vyplýva, že zákaz zneužitia nie je relevantný, pretože predmetné plnenia môžu mať, resp. podľa Európskej komisie aj má iné vysvetlenie, ako číre dosiahnutie daňových výhod. V súlade so zásadami vyplývajúcimi z judikatúry Súdneho dvora je Komisia toho názoru, že nadobúdanie spolumajiteľského podielu o aký v prejednávanej veci ide, predstavuje nadobudnutie majetkového práva, z ktorého budú v budúcnosti plynúť výnosy. Preto by malo byť nadobudnutie spolumajiteľského podielu považované za hospodársku činnosť a v zásade aj za plnenie podliehajúce dani. Žalobca vo veci samej nadobudol časť spolumajiteľského podielu na patente, ktorý ešte nebol zapísaný a nadobudnutie takého podielu vo všeobecnosti oprávňuje majiteľa práva na to, aby v budúcnosti využíval vynález tvoriaci predmet patentu. Toto nadobudnutie je jednoznačne prípravným aktom vedúcim k využívaniu patentu v budúcnosti, preto musí mať nadobúdateľ v zásade právo na odpočet DPH, pokiaľ objektívnymi dôkazmi podloží svoj úmysel vykonávať hospodársku činnosť. Záverom žalobca konštatoval, že aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5Sžf/88/2009 poukázal na niektoré svoje rozsudky, v ktorých zaujal právny názor, že došlo k právnej konzumpcii nadobudnutej služby už existujúcim zákonným právom platiteľa na autonómne využívanie patentu, čo spôsobuje právnu nemožnosť použiť službu na dodávky tovarov a služieb ako platiteľa; z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-504/10 Tanoarch vyplýva, že tento právny názor ani napriek uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky, neobstojí. Rozhodnutia správnych orgánov, o ktorých sa viedli súdne spory boli založené na doktríne, ktorú neskôr najvyšší súd nazval „právnou konzumpciou nadobudnutej služby“. Z rozsudku vo veci C-504/10 Tanoarch vyplýva, že tento právny názor nie je zákonný a teda, ak sa žalobca domáhal nadmerného odpočtu dane, tak sa ho domáhal oprávnenne. Z uvedených dôvodov považoval žalobca závery súdu o zneužití práva za predčasné vyjadrujúce pochybnosť, či si súd osvojil problematiku zneužitia práva tak dôsledne, aby mohol prijímať zásadné právne závery v danej veci.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na okolnosti prípadu, konkrétne konanie o prihláške k vynálezu č. 5017-2007 podanej dňa 26. februára 2007 na Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, ktorou žalobca a ostatní spoluprihlasovatelia deklarovali svoje právo na riešenie, ktoré bolo predmetom fakturácie a z nej uplatneného sporného odpočítania dane, a ktoré Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky zastavil. Podľa zmluvy č. 300807/TA o prevode spolumajiteľského podielu zo dňa 30. augusta 2007 bola odplata za prevod spolumajiteľského podielu práv na riešenie určená z hodnoty stanovenej znaleckým posudkom č. 1/2007 v sume 258 000 000 Sk, a z dodatčného stanovenia všeobecnej hodnoty tohto majetku/pre trojnásobnú prevádzku a s tým spojené trojnásobné výsledky/, ktoré ocenili tento majetok celkovo hodnotou vo výške 774 000 000 Sk. Stanovenie hodnoty posudzovaného nehmotného majetku na základe znaleckého posudku nebolo bližšie špecifikované, jediným kritériom bolo využitie v trojzmennej prevádzke (reálnosť využitia v trojzmennej prevádzke nebola odôvodnená). Podľa uvedenej zmluvy prevod práv na riešenie bol poskytnutý za odplatu (774 000 000 Sk bez DPH), ktorá bola splatná do 31. decembra 2007 v hotovosti, alebo aj v nepeňažnej forme (vstup investora), pokiaľ sa zmluvné strany nedohodnú inak. Z toho vyplýva, že v zmluve nie je jednoznačne určené ako, kedy (a či vôbec) dôjde reálne k úhrade za deklarovaný prevod práv. Žalobca si však nárokuje odpočítanie dane z takého faktúrou a zmluvou deklarovaného plnenia, na základe čoho vykázal v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie august 2007 nadmerný odpočet 147 013 Sk (4879,94 €) a požadoval jeho vyplatenie zo štátneho rozpočtu. Dodávateľ fakturovaného plnenia, spoločnosť VARS Slovakia, s.r.o., daň na výstupe z fakturovaného plnenia nezaplatila.

Za dodávateľa VARS Slovakia, s.r.o., zmluvu zo dňa 30. augusta 2007 podpísal ako „splnomocnený zástupca“ D.. D. A.. Faktúru č. 300807/TA zo dňa 30. augusta 2007 za dodávateľa VARS Slovakia, s.r.o., vystavil a podpísal D.. D. A.; všetky predložené dohody súvisiace s prevodom práva na riešenie spísal tiež D.. D. A.. (Oprávnenosť konania D.. D. A. za spoločnosť VARS Slovakia, s.r.o., bola

správcom dane spochybnená). Spoločnosť VARS Slovakia, s.r.o., bola zrušená bez likvidácie a z obchodného registra vymazaná ex offio od 7. augusta 2008 (D.. D. A. bol registrovým súdom vymazaný ako konateľ s dňom skončenia 3. septembra 2001 a nebol zapísaný nový konateľ; pretože nebolo preukázané zákonné zvolenie nového konateľa - Uznesenie KS v BB 43Cob170/07 z 1. júna 2007 o odvolaní voči Uzneseniu OS v BB 27Exre1 02/2006-79, Sr02895/s z 19. februára 2007).

Spoluprihlasovatelia patentovej prihlášky PP 5017-2007 zo dňa 26. februára 2007 si obdobným spôsobom, aj opakovane, uplatňovali odpočítanie dane za zdaňovacie obdobia roku 2007, 2008, ako to vyplýva z vykonaných daňových kontrol:

- TANOARCH, s.r.o. - kontroly za júl 2007, august 2007 a september 2007,
- VIVA M&M, s.r.o. - kontroly za august, september, október 2007 a I. kvartál 2008,
- TALCO SLOVAKIA, s.r.o. - kontroly za august 2007 a september 2007,
- PLATÓN, s.r.o. - kontrola za júl 2007,
- TANO CONTO, s.r.o. - kontrola za 4. kvartál 2008.

V týchto veciach (v merite veci išlo o rovnakú vec) boli podané žaloby, o niektorých z nich už súd rozhodol a žaloby zamietol. Napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24S/1/2009 zo dňa 30. septembra 2009 bol potvrdený rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžf/1/2010 zo dňa 30. septembra 2010 - žalobca VIVA M&M, s.r.o., - súd prihladol ex offio aj na neplatnosť právneho úkonu - plnenie na základe neplatného úkonu. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5Sžf/66/2011 zo dňa 15. decembra 2011 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/118/2009 zo dňa 17. augusta 2011, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu TALCO SLOVAKIA, s.r.o.

Podľa Výpisov z Obchodného registra spoluprihlasovatelia k prihláške PP 5017-2007 zo dňa 26. februára 2007 sú spoločnosti, ktoré majú alebo mali sídlo na rovnakej adrese: Podháj 57, 974 05 Banská Bystrica, resp. Majerská cesta 49, 974 01 Banská Bystrica, a sú navzájom personálne prepojené:

- TANOARCH, s.r.o., Podháj 57, Banská Bystrica (do 30.10.2007 Majerská cesta 49, Banská Bystrica); konateľom je od 29. marca 2008 E. B. (ako fyzická osoba bol jedným zo spoluprihlasovateľov k prihláške PP 5017-2007 zo dňa 26. februára 2007).

- VARS Slovakia, s.r.o., - Podháj 57 Banská Bystrica - vymazaná ex offio k 7. augusta 2008; D.. D. A. bol spoločníkom spoločnosti do 13. júla 2007 a konateľom spoločnosti do skončenia funkcie dňa 3. septembra 2001. V preverovanom prípade deklaroval D.. D. A., že bol splnomocneným zástupcom tejto spoločnosti. (Oprávnenosť konania D.. D. A. za spoločnosť VARS Slovakia, s.r.o., bola správcom dane spochybnená).

Iní spoluprihlasovatelia:

- TALCO SLOVAKIA, s.r.o., Majerská cesta 49, Banská Bystrica (do 10.7.2006 Podháj 57, Banská Bystrica); spoločník a konateľ E. B. (ako fyzická osoba bol jedným zo spoluprihlasovateľov k prihláške PP 5017-2007 zo dňa 26.2.2007), D.. D. A. bol spoločníkom a konateľom spoločnosti do 10.7.2006.

- TANO CONTO, s.r.o., Podháj 57, Banská Bystrica, spoločníci - D.. D. A. a P. A., konateľ - D.. D. A..

- PLATÓN, s.r.o., Podháj 57, Banská Bystrica; D.. D. A. bol spoločníkom a konateľom tejto spoločnosti do 29. júna 2003; spoločníkom a konateľom tejto spoločnosti bola do 25. marca 1999 aj P. H. (uvedená ako spolupôvodca).

- VIVA M&M, s.r.o., Podháj 57, Banská Bystrica, (do 3.4.2008 Majerská cesta 49, Banská Bystrica); spoločníkom a konateľom spoločnosti je F. A..

Súdny dvor Európskej únie v rozsudku vo veci C-255/02 Halifax, na ktorý poukazuje Krajský súd v Banskej Bystrici, v napadnutom rozsudku uviedol: „Šiestu smernicu je potrebné vykladať v tom zmysle, že bráni právu platiteľa dane na odpočet DPH zaplatenej na vstupe, keď plnenia predstavujúce základ tohto práva predstavujú zneužitie. Preukázanie zneužitia na jednej strane vyžaduje, aby predmetné plnenia napriek formálnemu dodržaniu podmienok stanovených v príslušných ustanoveniach šiestej smernice a vo vnútroštátnej úprave preberajúcej túto smernicu viedli k získaniu daňovej výhody, ktorej poskytnutie by bolo v rozpore s cieľom sledovaným týmito ustanoveniami. Na druhej strane musí z celku objektívnych prvkov takisto vyplývať, že hlavný cieľ predmetných plnení je získať daňovú výhodu“.

Vnútroštátny súd pri posudzovaní hlavného cieľa predmetných plnení „Môže vziať do úvahy čisto umelý charakter týchto plnení, ako aj právne, ekonomické a/alebo personálne prepojenie medzi predmetnými hospodárskymi subjektmi (pozri Rozsudok SD EÚ z 21. februára 2006 vo veci C-255/02 Halifax plc a

iní, Zb. 2006, s. 1-1609, bod 76), keďže z takýchto prvkov môže vyplývať, že získanie daňovej výhody predstavuje hlavný sledovaný cieľ bez ohľadu na prípadnú existenciu iných hospodárskych cieľov inšpirovaných úvahami týkajúcimi sa napríklad marketingu, organizácie a záruk."

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/5376-64347/2010/991909-r zo dňa 20.5.2010, potvrdzujúceho prvostupňové rozhodnutie správcu dane č. 851/230/70886/09/Šim zo dňa 12. novembra 2009, ktorým bola žalobcovi vyrubená DPH za zdaňovacie obdobie august 2007 v sume 1,56 €. Týmto rozhodnutím správca dane neuznal žalobcovi odpočet dane uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie august 2007 v sume 147 060 Sk z dôvodu, že vykonanou kontrolou bolo zistené porušenie § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. Správca dane nepriznal žalobcovi odpočítanie dane z pridanej hodnoty z dodávateľskej faktúry č. D-1/VII/07 (VS č. 300807/TA) zo dňa 30. augusta 2007 v zdaňovacom období august 2007 v sume 147 060 Sk, dodávateľa VARS Slovakia, s.r.o., za odpredaj (prevod) spolumajiteľského podielu na základe Zmluvy o prevode spolumajiteľského podielu č. 300807/TA zo dňa 30. augusta 2007, základ dane 774 000 Sk (19% DPH 147 013 Sk).

Podľa čl. 1 veta prvá Ústavy SR je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Princíp legality (zákonnosti) zakotvený v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR znamená, že viazanosť štátu právom sa musí uplatňovať jednak v oblasti viazanosti štátu ústavou, ústavnými zákonmi a zákonmi ako aj v oblastiach ich vykonávania orgánmi štátnej správy, ktoré musia zásadne postupovať len na základe zákonov a v ich medziach.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti poukazuje Najvyšší súd SR na tú skutočnosť, že je povinnosťou všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou naplňovať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je i právna istota a s princípom právnej istoty v rozhodovacej činnosti súdov korešponduje potom i zásada rozhodovania súdov v obdobných veciach rovnakým spôsobom.

Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p., podľa ktorého: „Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie“.

Na základe citovaného ustanovenia senát najvyššieho súdu poukazuje na dôvody uvedené v rozsudkoch Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/66/2011 zo dňa 15. decembra 2011 a aj sp. zn. 3Sžf/38/2012 zo dňa 11. septembra 2012, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje, a konštatuje, že išlo o obdobné veci ako v prejednávanom prípade, a zároveň v súlade s ustanovením § 250ja ods. 7 O.s.p. uvádza text ich odôvodnenia :

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/12055-93491/2009/991909-r zo dňa 6. augusta 2009. Týmto rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 651/230/13562/09/Simk zo dňa 25. marca 2009, ktorým správca dane rozhodol tak, že žalobkyni znížil nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie august 2007 o sumu 14 644,49 € a priznal nadmerný odpočet v sume 31,54 €, z dodávateľskej faktúry č. 300807/TAL zo dňa 30. augusta 2007 vystavenej dodávateľom - obchodnou spoločnosťou VARS, s.r.o., za prevod spolumajiteľského podielu na základe zmluvy o prevode spolumajiteľského podielu č. 300807/TAL zo dňa 30. augusta 2007 medzi prevodcom spoločnosťou VARS, s.r.o.,

zastúpenou D.. D. A. a nadobúdateľom spoločnosťou TALCO SLOVAKIA, s.r.o., zastúpenej konateľom E. B., predmetom ktorej bol prevod práva na riešenie o rozsahu veľkosti podielu 0,03 % z prevodcu na nadobúdateľa v zmysle ustanovenia § 12 ods. 3 a 4 patentového zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou všetkých právnych noriem, ktoré sú pre rozhodnutie v danej veci relevantné, vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobkyne uvedeným v odvolaní doplnia nasledovné :

V priebehu odvolacieho konania bolo zistené, že na Najvyššom súde Slovenskej republiky sa viedlo konanie v obdobnej veci pod sp. zn. 5Sžf/88/2009 žalobkyne obchodnej spoločnosti TANOARCH, s.r.o., proti žalovanému Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, dôvodov odvolania, ako aj návrhu žalobkyne, dospel k záveru, že ako súd poslednej inštancie je postavený pred otázkou rozporu medzi smernicou Rady ES a vnútroštátnym právnym predpisom (zákonom č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty /ďalej len „zákon o DPH“/ a zákonom č. 435/2001 Z. z. o patentoch, dodatkových ochranných osvedčeniach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov /ďalej len „patentový zákon“/). Najvyšší súd Slovenskej republiky mal pochybnosti, či sú v súlade s požiadavkami účinného prebratia Šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo dňa 17. mája 1977, ustanovenia zákona o DPH a patentového zákona, podľa ktorých sú príjmy z vynálezu zúžené len na príjmy z jeho využívania.

S prihliadnutím na zásadu proporcionality, ktorá predpokladá vyvážený výklad právneho predpisu medzi záujmom štátu reprezentovaného správcom dane a záujmom daňového subjektu a vzhľadom k argumentom predloženým účastníkmi počas konania a tiež s ohľadom na zavedenú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie ohľadne použiteľnosti práva Európskej únie v právnych poriadkoch členských štátov (rozsudok Súdneho dvora ES z 21. februára 2006, C-255/02 Halifax plc. a iní), keď plnenia predstavujúce základ práva žalobkyne na odpočet DPH boli vykonané s cieľom získať daňovú výhodu. Preto sa vo veci pod sp. zn. 5Sžf/88/2009 Najvyšší súd Slovenskej republiky obrátil na Súdny dvor Európskej únie s otázkami, či je v súlade s článkom 2 bod 1 Šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu - spoločný systém dane z pridanej hodnoty, ustanovenie, podľa ktorého platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané, ak nadobudnutú službu žalobkyňa ako spoluprihlasovateľka vynálezu, na ktorý nebol ešte udelený patent, už mala ex lege právo samostatne využívať vynález, ktorý je predmetom patentu ako celok; či obstoí v zmysle Šiestej smernice výklad, že už existujúce zákonné právo platiteľa na autonómne využívanie patentu spôsobuje právnu nemožnosť použiť službu na dodávky tovarov a služieb ako platiteľa, a že tým došlo k právnej konzumpcii nadobudnutej služby, a či má na zneužitie práva platiteľa na odpočet DPH zaplatenej na vstupe podľa rozsudku Súdneho dvora ES z 21. februára 2006, C-255/02 Halifax plc. a iní, vplyv aj na skutočnosť, že v prípade ako ide vo veci samej, ešte vynález nie je zapísaný ako patent, a iba sa prevádzajú podiely.

Súdny dvor Európskej únie rozsudkom Súdneho dvora (Siedma komora) zo dňa 27. októbra 2011 v predmetnej veci C-504/10 rozhodol, že zdaniteľná osoba sa v zásade môže domáhať práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty zaplatenej alebo splatnej na vstupe za poskytnutie služby za protihodnotu, ak uplatniteľné vnútroštátne právo umožňuje prevod spolujateľského podielu na právach k vynálezu, a že prináleží vnútroštátnemu súdu, aby vzhľadom na všetky skutkové okolnosti týkajúce sa

poskytnutia služby, o ktorú ide vo veci samej určil, či došlo k zneužitiu práva, pokiaľ ide o právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty zaplatenej na vstupe, alebo nie.

Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozsudku tiež uviedol, že na účely odpovede na otázky položené Najvyšším súdom Slovenskej republiky považoval za potrebné pripomenúť, že systém odpočítania dane stanovený smernicou má za cieľ, celkovo zmierniť záťaž, ktorú pre podnikateľa predstavuje DPH splatná alebo zaplatená pri výkone všetkých jeho hospodárskych činností. Spoločný systém DPH má teda zabezpečovať úplnú daňovú neutralitu všetkých hospodárskych činností bez ohľadu na ich účel alebo ich výsledky, pod podmienkou, že tieto činnosti samy osebe v zásade podliehajú DPH (pozri rozsudky z 22. februára 2011, *Abbey National*, C-408/98, Zb. s. I-1361, bod 24; z 8. februára 2007, *Investrand*, C-435/05, Zb. s. I-1315, bod 22, a z 29. októbra 2009, *NCC Construction Danmark*, C-174/08, Zb. s. I-10567, bod 27).

Právo na odpočítanie DPH ako neoddeliteľná súčasť mechanizmu DPH preto podľa Súdneho dvora Európskej únie predstavuje základnú zásadu, ktorá je vlastná spoločnému systému DPH, a ktorú v zásade nemožno obmedziť (pozri rozsudky z 8. januára 2002, *Metropol a Stadler*, C-409/99, Zb. s. I-81, bod 42; z 26. mája 2005, *Kretztechnik*, C-465/03, Zb. s. I-4357, bod 33, ako aj z 15. apríla 2010, *X Holding a Oracle Nederland*, C-538/08 a C-33/09, Zb. s. I-3129, bod 37).

Súdny dvor Európskej únie vyslovil názor, ktorý je plne aplikovateľný aj na danú vec, a to, že zdaniteľná osoba sa môže v dôsledku toho dovolávať odpočítania celej DPH, ktorá zaťažila tovary a služby nadobudnuté na účely výkonu jej zdaniteľných činností. Pokiaľ ide o spor v danej veci Súdny dvor Európskej únie uviedol, že prevod spolumajiteľského podielu na vynáleze v zásade môže predstavovať hospodársku činnosť podliehajúcu DPH napriek tomu, že tento vynález nebol zapísaný ako patent. Z toho vyplýva, že pri takejto transakcii môže vzniknúť právo na odpočítanie DPH zaplatenej alebo splatnej na vstupe. Pokiaľ ide o úmysly sledované dotknutými prevádzkovateľmi, je potrebné dodať, že otázka, či prevod, o ktorý ide vo veci samej, bol vykonaný iba s cieľom získať daňovú výhodu, nie je vôbec relevantná na určenie, či predstavuje dodávku tovarov alebo poskytnutie služieb v zmysle relevantných ustanovení smernice (rozsudok *University of Huddersfield*). V dôsledku toho je potrebné na prvú a druhú položenú otázku odpovedať tak, že zdaniteľná osoba sa v zásade môže domáhať práva na odpočítanie DPH zaplatenej alebo splatnej na vstupe za poskytnutie služby za protihodnotu, ak uplatniteľné vnútroštátne právo umožňuje prevod spolumajiteľského podielu na právach k vynálezu.

Pokiaľ ide o aplikovateľnosť rozsudku Súdneho dvora ES z 21. februára 2006, C-255/02 *Halifax plc.*, Súdny dvor Európskej únie pripomenul, že boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam je cieľ uznaný a podporovaný smernicou (pozri rozsudky *Halifax a i.*, ako aj *Gemeente Leusden a Holin Groep*, z 29. apríla 2004 C-487/01 a C-7/02, Zb.). Zásada zákazu zneužívania práva teda znamená zákaz vyslovene umelých konštrukcií zbavených hospodárskej reality a vytvorených iba s cieľom dosiahnuť daňovú výhodu (pozri rozsudok *Ampliscientifica a Amplifin*, z 22. mája 2008, C-162/07 Zb.). Súdny dvor v tejto súvislosti citovaného rozsudku *Halifax a i.* konštatoval, že v oblasti DPH si preukázanie zneužívajúceho konania vyžaduje na jednej strane, aby predmetné plnenia napriek formálnemu dodržaniu podmienok stanovených v príslušných ustanoveniach smernice a vo vnútroštátnej právnej úprave, ktorá ju preberá, viedli k získaniu daňovej výhody, ktorej poskytnutie by bolo v rozpore s cieľom sledovaným týmito ustanoveniami a na druhej strane, aby zo všetkých objektívnych faktorov vyplývalo, že hlavný cieľ predmetných plnení je získať daňovú výhodu. Pokiaľ ide o vec samu, Súdny dvor uviedol, že prináleží vnútroštátnemu súdu, aby posúdil všetky relevantné okolnosti sporu s cieľom určiť, či vzhľadom na judikatúru pripomenutú v rozsudku Súdneho dvora, možno na účely DPH transakciu, o akú ide vo veci samej, považovať za zneužívajúce konanie. Uvedené okolnosti zahŕňajú najmä skutočnosť, že predmetný vynález ešte nebol zapísaný ako patent, právo spojené s uvedeným vynálezom má viacero osôb, z ktorých väčšina má sídlo na tej istej adrese a sú zastúpené tou istou fyzickou osobou, DPH splatná na vstupe nebola zaplatená a spoločnosť, ktorá previedla spolumajiteľský podiel, bola zrušená bez likvidácie.

Vychádzajúc z vyššie citovaných záverov a argumentácie Súdneho dvora Európskej únie uvedených v

jeho rozsudku z 27. októbra 2011, sp. zn. C-504/10, ktoré si najvyšší súd vzhľadom na rovnaké skutkové okolnosti prípadu a rovnaké právne posúdenie osvojil aj v danej veci, keď dospel k rovnakému záveru ako v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 5Sžf/88/2009, že možnosťou započítať DPH splatnej za prevod spolumajiteľského podielu, pokiaľ ide o právo na riešenie, ešte predtým, než bol vynález zapísaný do registra, sa mení právne postavenie žalobkyne, nielen pokiaľ ide o právo využívať vynález, ale aj vzhľadom na všetky ostatné relevantné faktory. Nadobúdateľ musí mať v zásade právo na odpočet DPH, pokiaľ objektívnymi dôkazmi predloží úmysel vykonávať hospodársku činnosť. Aj v prípade, ak vlastníť podielu práva na riešenie má už zo zákona právo využívať vynález, nadobudnutím ďalšieho spolumajiteľského podielu sa mení jeho právne postavenie a nadobudnutie ďalšieho spolumajiteľského podielu predstavuje prípravnú činnosť, ktorá podlieha DPH. Vzhľadom na uvedené, už existujúce zákonné právo platiteľa na autonómne využívanie patentu nespôsobuje právnu konzumpciu nadobudnutej služby. Avšak vychádzajúc z citovaného rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že vzniknuté právo na odpočet zostáva nadobúdateľovi (žalobkyni) iba v prípade, že neexistujú podvodné alebo zneužívajúce okolnosti smerujúce k získaniu daňovej výhody.

Vzhľadom na uvedené bolo teda povinnosťou krajského súdu po zrušení rozsudku č. k. 23S/59/2009-102 zo dňa 17. februára 2010 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Sžf/20/2010-125 zo dňa 17. januára 2012, osobitne sa vysporiadať s otázkou, či vzhľadom na všetky skutkové okolnosti týkajúce sa poskytnutia služby, o ktorú ide vo veci samej, došlo k zneužitiu práva, pokiaľ ide o právo na odpočítanie DPH zaplatenej na vstupe, alebo nie.

Podľa názoru najvyššieho súdu sa krajský súd v danej veci v novom rozhodnutí zo dňa 29. februára 2012 otázkou zneužitia práva náležite zaoberal a vychádzajúc z dostatočných skutkových podkladov dospel aj k správne záveru, že okolnosti daného prípadu prevodu spolumajiteľského podielu na základe zmluvy o prevode spolumajiteľského podielu č. 300807/TAL zo dňa 30. augusta 2007 medzi prevodcom spoločnosťou VARS, s.r.o., zastúpenou D. D. A. a nadobúdateľom spoločnosťou TALCO SLOVAKIA, s.r.o., zastúpenej konateľom E. B., predmetom ktorej bol prevod práva na riešenie o rozsahu veľkosti podielu 0,03 % z prevodcu na nadobúdateľa v zmysle ustanovenia § 12 ods. 3 a 4 patentového zákona, nepochybne svedčia skutočnosti, že hlavným cieľom daného prevodu spolumajiteľského podielu bolo získanie daňovej výhody. S týmto názorom krajského súdu sa najvyšší súd stotožnil v celom rozsahu, keď tomuto nasvedčuje nepochybné personálne prepojenie medzi spoluprihlasovateľmi patentovej prihlášky PP 5017-2007, nešpecifikovaná hodnota práva na riešenie, nezaplatenie dane na vstupe dodávateľom obchodnou spoločnosťou VARS, s.r.o., jej následné zrušenie bez likvidácie, nepreukázanie predmetu činnosti majúcej za cieľ využitie predmetného patentu a napokon v neposlednom rade aj zastavenie konania o prihláške predmetného patentu na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu, vznesené v odvolaní nemožno považovať za opodstatnené.

Podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobkyne o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí ani žiaden rozpor s daňovými predpismi ani judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.